

сега може да заемами пари съ лихва по грошъ на стотѣхъ за мѣсець. Тогазъ защо ни е да си правимъ такива дружини, за които ти ни говоришъ?

А ето защо: първо, сега селенина отъ общественитѣ каси не може да заеме безъ здравъ залогъ; второ, лихвитѣ които дава, не оставятъ въ селото му. Ако ли селенитѣ отъ едно или нѣколко села си направеха дружество, за което по-горѣ говорихъ, то ще иматъ слѣдующата полза: първо, ще могатъ да заематъ безъ залогъ и сиромаси и богатъ по равно; второ, лихвитѣ които сега даватъ другиму, ще оставатъ въ касата на дружеството, и когато то си покрие отъ тѣхъ разноснитѣ, останалата частъ отъ печалбата ще се расподѣля по равно мѣжду членоветѣ му селени, тѣй щото, ще са случва, че селенина който е далъ лихва за заетитѣ пари да си земе дѣлъ отъ печалбата, въ която е влѣзла и лихвата що е далъ; третию, азъ по горѣ казахъ, че ще са зема лихва по грошъ на стотѣхъ само на първо врѣме, доде са усили капитала на дружината. А когато капитала порасте, тогава ще са зема по 20 пари. А като порасте още повѣче, ще са зема само по 10 или 5 пари лихва на стотѣхъ грошове за мѣсець, отъ която да има да са плаща на тѣзи които управляватъ дружината, тѣй щото, тогава вѣче не ще има лихва, защото тя ще са обрне въ платка на тѣзи които управляватъ общинския капиталъ, — това и така са пада, защото за сѣка работа спорѣдъ заслугата ѝ трѣба да са плаща.

Голѣми сумми са даватъ на заемъ съ порѣчителство на едного или двама отъ членоветѣ на дружеството. Тѣ отговарятъ, ако заемача не може да заплати. Не трѣба да са иска за осигоряване на зема нѣкакъвъ залогъ, защото въ такъвъ случай помногото не ще могатъ да са възползоватъ отъ зема, и дружеството ще съществува само за богатитѣ, когато то е най нуждно за сиромаситѣ.